

ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСНА
УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

Серія «Лауреати літературних премій»

Оксана Луцишина

**Лауреат
Шевченківської
премії-2021**

**Бібліографічний
СПИСОК**

**КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА»
ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ
Відділ наукової інформації та бібліографії**

Серія: Лауреати літературних премій

**Оксана Луцишина – лауреат
Шевченківської премії-2021**

Бібліографічний список

Запоріжжя
2021

УДК 016:821.161.2

Л86

Оксана Луцишина – лауреат Шевченківської премії–2021 : бібліографічний список / КЗ «ЗОУНБ» ЗОР, Від. наук. інформації та бібліографії ; [уклад. М. Маслова]. – Запоріжжя : [ЗОУНБ], 2021. – 28 с. – (Лауреати літературних премій).

© Запорізька обласна універсальна наукова бібліотека, 2021.

© М. Маслова, укладання, 2021.

*«Поезія – як і хороша, вдумлива проза –
це спосіб творити свідомість.»*

Оксана Луцишина

Оксана Петрівна Луцишина (дівооче прізвище Кішко) – українська поетеса, письменниця, літературознавиця, лауреатка Шевченківської премії-2021.

Народилася 10 жовтня 1974 року в м. Ужгород у родині юриста та філологині. Перші роки життя прожила у місті Самбір Львівської області, де проживала родина батька – корінного галичанина [55].

У 1995 році закінчила факультет романо-германської філології Ужгородського державного університету за спеціальністю «англійська мова та література».

Під час навчання у 1993-1994 роках проходила стажування у Канзаському університеті в США. «Це було так, ніби ми приїхали на Марс, в усіх можливих сенсах... В Ужгородському університеті я була «зіркою». В Штатах у мене почався байопік – героїня зіткнулася з труднощами, але мужньо переборолала їх. Я ж насправді свої труднощі переборювала плачучи. Бо раптом виявилось, що я ніяка не «зірка» і, що треба працювати, а ти навіть не знаєш над чим» – згадує ті часи письменниця [63].

Після закінчення вишу працювала асистенткою кафедри англійської мови Ужгородського державного університету (1995-1998), викладачкою кафедри іноземних мов в Ужгородському державному інституті економіки, інформатики і права (1998-2001).

З 1999 по 2001 рр. – здобувачка наукового ступеня кафедри перекладознавства і контрастивної лінгвістики ім. Г. Кочура Львівського національного університету ім. І. Франка.

Повернулася до США у 2001 році як учасниця програми з обміну викладачами, перебувала в університеті Південної Флориди. Коли програма закінчилася, вступила на аспірантську програму з прикладної лінгвістики, а через три семестри змінила її на французьку літературу. Як говорить сама Оксана: «З мене сміявся весь університет, тому що прикладна лінгвістика вважалася хлібною спеціальністю, на відміну від

літератури. Але це були найкращі роки мого життя, без перебільшення». Паралельно вчилася на магістратурі з жіночих студій¹, де вивчала критичну теорію, раси, гендер, сексуальність. Захистила магістерську роботу – порівняльне дослідження романів Оксани Забужко та алжирської франкомовної авторки Ассї Джеббар.

У 2012-2013 роках стажувалася в Ягеллонському університеті у м. Краків. Докторську дисертацію за темою «Великий фантасмагоричний сезон: проза Бруно Шульца у світлі теорій Вальтера Беньяміна» захистила в Джорджійському університеті у 2014 році.

З 2001 року живе і працює в США. Нині викладає в Техаському університеті (м. Остін, штат Техас, США) українську мову, літературу (українську у перекладах та східноєвропейську авторів-жінок), курс про фільми радянського періоду.

Двічі виходила заміж, від першого шлюбу має доньку Лідію.

Другий шлюб – із Деном Белградом, професором та викладачем із США.

Серед вподобань – зайняття спортом, зокрема, тайським боксом. Деякий час цікавилась ще й індонезійським кунг-фу, карате.

Перші проби пера відбулися ще у шкільні роки: писала маленькі детективи у «захалавних» зошитах – паперових листочках, які розрізалися навпіл. Увесь клас читав їх із захопленням, дітям було цікаво, чим саме закінчиться історія та хто ж там насправді вбивця. Це тривало декілька років. Вірші почала писати вже в старших класах [61].

Дорослий поетичний дебют відбувся 1993 року на сторінках газети «Новини Закарпаття» за рекомендацією письменника і журналіста Василя Басараба.

У 1996 році рукописна збірка поезій молодої поетки стала переможницею щорічного Міжнародного конкурсу кращих творів молодих українських літераторів «Гранослов», а наступного – вийшла друком під назвою «Усвідомлена ніч».

¹ Була потужною, дуже радикальною програмою, однією з найстаріших у Штатах на базі Університету Південної Флориди.

Юрій Ковалів у передмові назвав її вірші елегантними, з артистично закодованою композицією, де вчувається пульсація сучасності, охоплюючи й антику, й середньовіччя, й фаустіанське Просвітництво.

А в своїй рецензії Оксана Фененко зазначила, що молода поетеса має свій власний одухотворений стиль та оперує знаками, метафоричними символами, дещо відсторонюючи себе від будь-якої часово-конкретної прив'язаності, просторової хронології, а її образи схематично виразні, прості, доступні зорові й слухові, легкі для сприйняття, добре запам'ятовуються [107].

Про ці перші роки визнання Оксана Луцишина говорить так: «Я раптом відкриваю для себе новий світ, нові знайомства, нові впливи – Віктор Кордун, Михайло Григорів, Ігор Калинець, Маріанна Кіяновська. Вірші Маріанни, міфи, закодовані в них. Жінка, жіноче начало, архетипи, першооснови. Я лякаюся своєї неосвіченості, починаю вчати до бібліотеки і тягати звідти Кафку, Маркеса, Марселя Пруста, Артюра Рембо та інших. Особливо сильне враження на мене справляє Бодлер»

Після видання другої поетичної збірки «Орфей Великий» (2000), за яку отримала премію імені Богдана Ігоря Антонича «Привітання життя», починає працювати в рідній феміноцентричній літературі, про що говорить: «На рівні молекулярному я завжди була феміністкою, мене завжди до цього тягло. Я не знала такого слова, не знала, що це означає, але з мого боку був присутній такий собі постійний саботаж встановленого “порядку”».

Усвідомлення себе справжньою письменницею прийшло з моменту публікації в антології Василя Ґабора «Незнайома». «Це була проза, і тоді це був шок для всієї моєї родини», – згадує Оксана. – «Вони не бачили, хто я є, до якогось моменту, і їм було важко повірити, що я в одній антології із Оксаною Забужко й Соломією Павличко. З того моменту, напевно, оточення почало змінювати ставлення» [58].

2007 рік ознаменувався виходом дебютної збірки новел «Не червоніючи», першої після переїзду авторки до США.

Тексти, написані вже в обставинах конкретної роздвоєності поміж двома світами: світом української мови, східноєвропейських мистецьких

смаків, пострадянського світобачення та впорядкованою буденністю англомовного оточення американської Флориди, – вражали своєю недовомовленістю.

Вікторія Левицька в своїй критичній статті зазначала, що «сторінками збірки «Не червоніючи» впевнено крокує сюрреалізм, втілюючись у сни та видіння, марева та страхи... Оксана Луцишина витягує на світ Божий найінтимніше – найглибші закутки, схованки тіла й душі. Бо разом із тим усім борсаються у новелах, наче клубок змій, гідь самовикриття, жорстокість егоїзму, відчуття безсенсовності існування...» [90].

Літературознавець та перекладач Віталій Чернецький побачив в оповіданнях Оксани Луцишиної тверезу, інтригуючу, відкриту візію сучасного світу, засновану на жіночій тілесності. Науковець відзначав, що досвід читання феміністських текстів зумовив текстуальний інтерес письменниці до власне-жіночого тілесного досвіду, починаючи від дитинства, стосунків з батьками, і, пізніше, сексуальності, пологів та ін. Він вбачав в оповіданнях письменниці рамки радикальної феміністської текстуальності з ідеями *écriture féminine* (жіночого письма) Елен Сікеу та Люс Ірігаре [93].

Василь Габор в своїй книзі «Незнайома» передмову до розділу прозових творів Оксани Луцишиної завершив словами: «Вона надзвичайно загострено і вразливо сприймає навколишній світ і у своїх кращих новелах пише з такою напругою про жіночу душу і жіночі почуття, аж страшно стає за саму авторку» [4, с. 269]. У цих словах – страх втілення тексту, поновного злиття ефектів значення і присутності, сприймання й досвідчування.

Того ж року побачив світ роман «Сонце так рідко заходить» – триєдина розповідь про любов, виражена у декількох сюжетних лініях, що розгортають перед читачем історії трьох дівчат: тендітної Юлії з бідняцької сім'ї, яка проходить пекло вуличних поневірянь, випускниці філологічного факультету Тані, яка мріє про свій роман-бестселер, та Юнони з провінційного містечка, яка кидається у двобій з авторитарним батечком-мафіозі. Є й те, що об'єднує долі всіх трьох – це містика єгипетської міфології.

Через три роки (2010) виходить друком книга поезій «Я слухаю пісню Америки», яка містить надзвичайно драматичні та іронічні вірші авторки. Їхня іронія ховається у ліричній драмі, що розігрується поміж жінкою і чоловіком, поміж простором і часом, поміж реальністю та метафізикою.

У літературних колах відмічали своєрідний парадокс цієї збірки, що лежав на поверхні: «Я слухаю пісню Америки» – не про Америку, хоча американські реалії тут проступають у тканині віршів із відповідною періодичністю. Це радше лірика зболілого серця, любовного розриву між ліричною героїнею і джонні (причому, це такий собі збірний образ чоловіка і поетка пише його ім'я з маленької літери), якому вона постійно розповідає, переказує, шукає і не знаходить виходу ні в іронії, ні в сарказмі. Тексти – дуже приватні за своєю суттю і більш глибинні у своїх вимірах – розраховані на самотніх людей із «тонким серцем».

У книжці Оксани Луцишиної чергуються римовані вірші із верлібрами, що, можливо, виявляє не лише формальний поетичний баланс, а й провокує діалог двох начал: жіночого і чоловічого.

Літературний критик Олег Коцарев назвав збірку «романом у віршах» та навіть побачив діалог із «Зів'ялим листям» Івана Франка. Він відмітив, що вірші Оксани Луцишиної досить виразно структуровані та зазначив, що поряд із риторичними верлібрами читач може знайти тексти зовсім іншого гатунку – римовану поезію, щільно насичену метафорами та іншими тропами, яка має зовсім не чітку, а вибагливо заплутану лінію оповіді. І оцінив збірку «Я слухаю пісню Америки» як лаконічну, ритмічну, з окремими провалами, але цілісну і вдалу. Можливо, найкращу на той час збірку поезій Оксани Луцишиної [87].

Письменник із США Василь Махно підмітив, що поетична мова Луцишиної зазнала суттєвої деформації порівняно з її першими поетичними книжками, до чого, без сумніву, спричинився й переїзд до США. Але при цьому підкреслив, що зміна території ще мало що означає у складних метаморфозах мистецьких пошуків, які проходить кожен поет. Мабуть, на це «переродження» Оксану Луцишину наштовхнув західний дискурс та поетична пропозиція сучасної американської поезії, зокрема, її захоплення Воллесом Стівенсом [95].

Наприкінці 2015 року виходить роман «Любовне життя», відразу проанонсований Оксаною Забужко «книгою року» і продовженням започаткованої нею ж самою в «Польових дослідженнях українського сексу» традиції жіночого письма: «Це ні в якому разі не «учнівство», Боже збав, – це рука дорослого майстра, із своїм власним світом...» [93].

Цю «спільну оптику» авторка «Польових досліджень...» відчула дуже тонко і безпомилково, бо створений Оксаною Луцишиною роман із майже кітчевою назвою «Любовне життя» аж ніяк не вкладається у формули жіночої масової літератури як «потоків інфантильного “порногламуру”» (за О. Забужко) і його можна визначити як деконструкцію жанру «рожевого роману». Попри те, що ендорфінові жанри, у яких кохається чимала частина жіночої читацької аудиторії, дедалі більше набувають у нашому суспільстві популярності й поширення, Оксана Луцишина схильна вбачати у цих текстах застосування дискурсивної влади, спрямованої на поневолення жінок, якій має чинити опір фемінізм. Зокрема, письменниця каже: «У цьому романі мені хотілося показати, як працюють структури мислення і трохи їх поміняти. Це двосторонній процес: ми формуємо роман, а роман формує нас. Тож «рожеві» любовні історії не є безневинними, як не є безневинними ми, читачі...» [68].

Критики роман зустріли не однозначно. Так, Оксана Щур у своїй рецензії на книгу виносить аж ніяк не компліментарний для авторки вердикт-діагноз: «На творчому шляху письменниці цей роман – ще один подоланий бар’єр, хоча ним Оксана Луцишина так і не перевершила іншу свою книжку, де також йдеться про оту, іншу, країну, любов та супутні речі – поетичну збірку «Я слухаю голос Америки». Однак очевидно, що «Любовне життя» віхою в українському літературному процесі не стане попри усі аванси й компліменти...» [110].

Не надто обнадійливо лунає заголовок рецензії Миколи Петрашука «Любовне життя» Оксани Луцишиної: гайгай, бідна Йора», яка досить іронічно відсилає читачів то до бідного Йоріка із Шекспірового «Гамлета», то до «Бідної Лізи» М. Карамзіна разом із «Сердешною Оксаною» Г. Квітки-Основ’яненка, то нагадує про біблійного Йова.

Одну із небагатьох схвальних рецензій дав Олег Коцарев, у якій відзначив, що у цьому творі «важливішими є саме метафоричний, метафізичний та ритмічний рівні. Книжку сповнено символізмом, речовинністю, яка прагне вивести побутове на рівень архетипного. Від прихильності читачів до такого літературного підходу залежатиме ставлення до “Любовного життя”». Він також відмічав, що «роман можна читати, просто спостерігаючи за хвилями образів, за вишуканим, але й значною мірою монотонним письмом, а можна намагатись інтерпретувати чи дешифрувати його» [88].

Авторська стратегія жанрової деконструкції роману «Любове життя» виявила себе в інверсивній подачі його центральних і маргінальних елементів. Це історія кохання, що тривало менше місяця, української емігрантки Йори, яка мешкає у Флориді і працює в університеті, до чоловіка Себастьяна. І на 39 сторінці із 239 сторінок роману ця історія завершується. Решта твору – психологічне відлуння цих взаємин у Йориній душі. У романі «Любове життя» духовне оновлення відбувається коштом символічної смерті – розпадом старих цінностей і психологічних установок, і ця історія дуже далека від утопізму та солодких фантазувань про взаємність.

Оксана Луцишина пропонує своїм читачкам більше, аніж успішне здійснення фантазії про взаємне романтичне кохання. У її книзі пошук кохання подано як шлях психологічних ініціацій чи духовно-релігійний пошук, в ході яких долається чимало танатичних буттєвих аспектів у світі і в собі [91].

У 2018 році виходить ще одна поетична збірка Оксани Луцишиної «Вірші Феліцити», через 8 років після попередньої «Я слухаю пісню Америки». Між двома збірками авторка встигає видати роман «Любове життя» і захистити дисертацію. Вірші з майбутньої книги писалися впродовж цих років, їх треба було лише скомпонувати.

Збірки дуже різні. Якщо «Я слухаю пісню Америки» – відверта алюзія на Волта Вітмена, то збірка «Вірші Феліцити» містить поезії, які відповідають українській поетичній традиції.

Більшість текстів із цієї збірки були написані в Сполучених Штатах у кав'ярні, що має назву Felicitous, і ця обставина вплинула на вибір

назви. Як зазначає сама авторка, «вони [вірші] не здаються особливо щасливими, але це вже філософське розуміння щастя. Я говорю не про почуття спокою чи вдоволення, а радше радості з того, що ти проживаєш життя без завдання болю іншим. Поняття щастя тут майже чернече. Але я намагалася побавитися поняттями «щаслива нещасливиця» та «нещаслива щасливиця», концентруючись не на власне когнітивному аспекті, а на емоційному, бо жінка часто асоціюється з емоціями. І ці вірші – спроба пірнути в стереотип, щоб його розбити» [50].

Працювати над наступним романом «Іван і Феба», в якому Оксана Луцишина намагалася відтворити епоху бурхливих та непростих 90-х років, почала давно, ще в 2008 році – записувала не пов'язані між собою тогочасні спогади та досвід. А ще читала газети тієї епохи, книжки, опитувала людей, спілкувалася з учасниками «Революції на граніті», зокрема з Маркіяном Іващишиним та Ігорем Коцюрбою.

«Роман зрів в різних варіантах, ще з середини 2000-х. Текст я багато разів відкладала, я не знала, куди він рухається. Я не зрозуміла, що в цій історії має бути студентська революція 1990 року, що там має бути Феба. Серйозно я до цих замальовок повернулася у 2013 році. І далі задум оформився в те, що це буде роман про студентську революцію 1990 року», – зізнається авторка [63].

Дев'яності – важливий історичний період в історії України: час, коли революція перемогла і країна здобула незалежність. Епоха неймовірних політичних зрушень, що перевертає з п'ят на вуха людей від Ужгорода до Харкова, всотуючись у кожную шпаринку буденності, розриваючи звичні зв'язки між людьми, змінюючи ідеали й переконання. Масштаб змін такий, що його важко охопити. Тому у своєму романі «Іван і Феба» Оксана Луцишина розповідає цю історію крізь призму одного персонажа, який пройшов увесь шлях і змінив якнайрізноманітніші ролі [102].

Дія книги відбувається у трьох містах – Ужгороді, Києві та Львові. Роман оповідає про події в Україні 90-х крізь призму головного героя. В Ужгороді Іван вінчається з Марічкою, тихою поеткою, яка просить називати себе Фебою – за іменем грецького бога поезії. Іван не любить Фебу. Йому гірко і страшно. Він згадує, як вирвався у Львів й почувся вільним. Як вирувало його життя на підпільних квартирниках та в

кав'ярнях за революційними бесідами. Як палке студентство привело його в Київ на Майдан, де він відстоював ідею незалежної України. І як він переміг. Чи так йому здавалося? Бо зараз же він в Ужгороді й вінчається з Фебою...

Сюжети Івана і Феби в романі – наче паралельні світи, це «і» з назви їх не поєднує, а протиставляє (між іншим, здається, це перша спроба авторки так глибоко зануритися в психологію саме чоловічого персонажа, спроба більш ніж успішна) [105].

За шаром людської психології та стосунків є ще один – історичний. За майже документальний опис подій «Революції на граніті» Оксану Луцишину читачі та критики ледве не на руках носять. Бо вона взяла цей важливий для незалежності України період і зробила його не просто контекстом твору, а одним із героїв. Принагідно, що в цьому описі революції легко відчитати всі українські Майдани. «Втримувати в собі Україну – це зусилля волі, це постійна робота», – говорять персонажі роману [102].

За роман «Іван і Феба» Оксана Луцишина у 2020 році отримала головну відзнаку (Гран-прі) Премії міста літератури ЮНЕСКО «за тонку рефлексію подій Революції на граніті, за глибокі роздуми про героїв, нагороджених історією і нею непомічених», а у 2021 – найвищу літературну нагороду України – Шевченківську премію.

Оксана Луцишина виступає також як літературознавець та критик. В її доробку літературознавчі публікації, рецензії, вступні статті до окремих видань тощо.

Крім цього, перекладає художні твори та вірші англійською та навпаки. Так, разом з відомою поеткою, перекладачкою та романісткою з Нью-Йорку Оленою Дженнінгз нещодавно підготували публікацію з перекладами віршів двадцяти поетів і написали передмову, орієнтуючи американського читача в українській літературі. Переклали також «Точку нуль» Артема Чеха, яку на сьогодні вже опублікували. Завдяки Луцишиній знайшла свого англомовного читача й книга Зірки Мензатюк.

Залюбки перекладає українською свого улюбленого поета Волеса Стивенса, а разом з Орестом Стадником – твір Джеремі Стронга.

Авторка зізналася, що її теж запрошують публікувати і свої твори (у перекладі). Тож у 2019 році завдяки Аскольду Мельничуку в США вийшла збірка перекладів її віршів англійською. У 2020 році завдяки програмі підтримки перекладів Translate Ukraine від Українського інституту книги побачив світ переклад роману «Іван і Феба». Наразі її вірші стали перекладати російською, зокрема, Станіслав Бельський.

Має низку відзнак і нагород: переможниця літературного конкурсу «Гранослов» (1996) та лауреатка премії «Благовіст» (1998) за збірку поезій «Усвідомлена ніч»; лауреатка премії імені Богдана Ігоря Антонича «Привітання життя» (2000) за збірку поезії «Орфей Великий»; лауреатка премії Фундації Лесі і Петра Ковалевих (заснована у 1967 році при Союзі Українок Америки) за збірку поезій «Я слухаю пісню Америки» (2010); лауреатка Премії міста літератури ЮНЕСКО (2020) та лауреатка Національної премії України імені Тараса Шевченка 2021 року за роман «Іван і Феба».

Твори

1. [Вибрані вірші] / Оксана Луцишина // Аз, два, три... дванадцять – лист у плящі : антологія авторського зарубіжжя : поезії / упоряд. текстів та бібліогр. відомостей: М. Шунь, В. Габор. – Львів : Піраміда, 2010. – С. 62-82. – (Українська модерна поезія та есеїстика).
2. [Вибрані вірші] / Оксана Луцишина // Антологія української поезії ХХ століття: від Тичини до Жадана / упоряд. І. Малкович. – 2-ге вид., допов. – Київ : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2017. – С. 1848-1851. – (Українська Поетична Антологія).
3. Вірші Феліцити / Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2018. – 94, [1] с. : іл.
4. Довгий-довгий біг. Така вона є. Дитя омріяне. Анатомія огиди : [проза] / Оксана Луцишина // Незнайома. Антологія української «жіночої» прози та есеїстики другої пол. ХХ – поч. ХХІ ст. / автор. проект В. Габора. – Львів : Піраміда, 2005. – С. 270-279.*
5. З непокритою головою : укр. жіноча проза : [серед ін. «Восьминоги» Оксани Луцишиної] / передм., упоряд. В. Агеєвої]. – Вид. 2-ге. – Київ : Комора, 2014. – 416, [3] с.
6. Іван і Феба : [роман] / Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2019. – 386, [2] с.
7. Літературно-джазові імпровізації: інтермедіальні студії : [у т. ч. вірші Оксани Луцишиної] / за ред. Світлани Маценки. – Львів : Срібне слово, 2019. – 396 с. : іл.
8. Любовне життя : роман / Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2015. – 240 с.
9. Мама по скайпу : [зб. оповідань укр. письменників : для ст. шк. віку : серед ін. «Килим з оленями» Оксани Луцишиної / упоряд.: М. Савка, К. Бруннер]. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2013. – 191 с.
10. Наші кохані / Оксана Луцишина // Лялька : оповідання про дитинство : коротка проза. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2018. – С. 38-51.

* З фондів Запорізької ОУНБ.

11. Не червоніючи : новели / Оксана Луцишина. – К. : Факт, 2007. – 120 с.*
 12. Орфей великий : [поезії] / Оксана Кішко-Луцишина ; упоряд. І. Калинець. – Париж [та ін.] : Зерна, 2000. – 39 с. – (Бібліотека альманаху українців Європи «Зерна» ; вип. 20 (28)).
 13. П'ять Америк : поет. антологія / О. Луцишина [та ін.] ; упоряд. М. Шунь. – Львів : Піраміда, 2018. – 208 с.
 14. Пан Біг чув : [проза] / Оксана Луцишина // 13 різдвяних історій / упоряд. Мар'яна Савка. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2013. – С. 115-133.
 15. «...Серце, ще зовсім трохи, і я з тобою» : [поезії] / Оксана Луцишина // Червоне і чорне. 100 українських поеток ХХ сторіччя : антологія / Оксана Луцишина [та ін.] ; уклад. Б. Щавурський. – Тернопіль : Богдан, 2011. – С. 911-920.*
 16. Сонце так рідко заходить : роман / О. Луцишина. – К. : Факт, 2007. – 356 с. – (Ехсертис ехсіпєндис).*
 17. Усвідомлена ніч / Оксана Кішко-Луцишина. – К. : Гранослов, 1997.
 18. Я слухаю пісню Америки : книга віршів / О. Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2010. – 80 с.
- * * *
19. Буття жінкою, або Робота над внутрішнім звільненням [Електронний ресурс] : [проза] / Оксана Луцишина // Українська правда. Життя : [сайт]. – URL: <https://life.prawda.com.ua/columns/2019/02/15/235611/>
 20. Восьминоги : повість / Оксана Луцишина // Сучасність. – 2008. – № 12. – С. 115-137.*
 21. Годинники прокидаються / Оксана Луцишина // Кур'єр Кривбасу. – 2008. – № 220/221. – С. 189-198. – Зміст: «І коли дзигарі виб'ють призначену годину, і...» ; Завтра ; Арка ; Antropologie ; «Нехай цей разок намиста розірветься, нехай...» та ін.*
 22. Місто на іншому березі [Електронний ресурс] : [вірші] / Оксана Луцишина // Укр. журн. – 2008. – № 10. – С. 49-50. – URL: http://ukrzurnal.eu/pdf/uz_2008_10.pdf

23. Нашого цвіту – по всьому світу : поезія закордонних українців : [серед ін. «Сновидінь тремкі химери...» Оксани Луцишиної // Дніпро. – 2016. – № 6/7. – С. 148-149, 174-175.*
24. Острів Суха Земля : [поезії] / Оксана Луцишина // ШО. – 2019. – № 12-2. – С. 22-27.
25. Промінь, який нікого не спалить : поезії / Оксана Луцишина // Дзвін. – 2016. – № 11/12. – С. 116-122.*
26. Птах її золотий : [поезії] / Оксана Луцишина // ШО. – 2018. – № 9/11. – С. 23-26 (Вкладка).*
27. Рицар таро : поезія / Оксана Луцишина // Київська Русь. – 2008. – № 7. – С. 7-19.
28. Трапеція : [проза] / Оксана Луцишина // Укр. журн. – 2010. – № 1. – С. 52-54. – URL: <http://ukrzurnal.eu/ukr.archive.html/852/>

З перекладацького доробку

29. Menzatyuk Z. Kyiv stories / Zirka Menzatyuk ; transl. О. Луцишина ; ill. Т. Semenova. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2006. – 96 р.: іл.
30. Стентон Е. Ви поганець, пане Гам! / Е. Стентон ; [пер. з англ.: О. Стадник, О. Луцишина]. – Харків : ВАТ «Харків. книжк. ф-ка “Глобус”», 2009. – 166 с.
31. Стивенс В. Чаювання у палаці Гуна / Волес Стивенс ; з англ. пер. О. Луцишина // Кур’єр Кривбасу. – 2008. – № 226/227. – С. 307-318. – Зміст: Чорнота ; Людина снігів ; Страсті дона Джуста ; Смерть солдата ; Завіси у будинку метафізика та ін.*
32. Стронг Д. Знамениті сіднички мого братика. Викрадення родинного скарбу / Джеремі Стронг ; пер. з англ.: О. Стадник, О. Луцишина ; худож. М. Паленко. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2009. – 192 с.: іл. – (Серія «Мумі-тролі»).
33. Стронг Д. Мій братик – телезірка. Викрадення родинного скарбу : [для мол. і серед. шк. віку] / Джеремі Стронг ; ілюстр. Максима Паленка ; з англ. пер. Орест Стадник та Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2013. – 182, [1] с. : іл. – (Читання для реготання). – Є вид. 2014, 2015, 2016, 2019 рр.

Літературознавчі публікації

34. Анонім. Жінка в Берліні / Анонім ; пер. з нім. Роксоляна Свято ; [авт. передм. Оксана Луцишина]. – Київ : Комора, 2019. – 299, [1] с.
35. Луцишина О. Близкість. Поет і режисер Вірляна Ткач: «Діаспора консервувала нашу культуру... Тепер настав час, коли Україна має підтримати своїх за кордоном»: [розмова з режисером експеримент. театру Вірлянною Ткач про фестиваль укр. поезії, що відбувся в США / провела Оксана Луцишина] // Дзеркало тижня. – 2008. – 22-28 берез. (№ 11). – С. 18.*
36. Луцишина О. Відвертість пекла. Роздуми над повістю Олега Криштопи «Двері» / Оксана Луцишина // Дзеркало тижня. – 2007. – 24-31 серп. (№ 31). – С. 20.*
37. Луцишина О. Відчайдушні домогосподарки, або Що таке «загальнолюдське»? : [про кн. Людмили Таран «Нижний скелет у шафі»] / Оксана Луцишина // Дзеркало тижня. – 2008. – 2-8 лют. (№ 4). – С. 19. – Рец. на кн.: Нижний скелет у шафі : новели / Людмила Таран. – К. : Дуліби 2006. – 288 с. – Книжечка для дамської сумочки.*
38. Луцишина О. Дім атлантичного вітру [Електронний ресурс] : [про зб. оповідань Василя Махна «Дім у Бейтінг Голлов»] / Оксана Луцишина // ЛітАкцент : [сайт]. – URL: <http://litakcent.com/2015/10/07/dim-atlantychnoho-vitru/>
39. Луцишина О. Країна жінок [Електронний ресурс] : [про роман Жанни Слоньовської «Дім з вітражем»] / Оксана Луцишина // ЛітАкцент : [сайт]. – URL: <http://litakcent.com/2016/01/15/krajina-zhinok/>
40. Луцишина О. «Ми зберемося біля річки» [Електронний ресурс] : [про творчість амер. письменниці Тоні Моррісон] / Оксана Луцишина // Критика. – 2019. – № 9/10. – С. 37-39. – URL: <https://m.krytyka.com/ua/articles/my-zberemosya-bilya-richky>
41. Луцишина О. Подих Бога : [про кн. Богдани Матіяш «Розмови з Богом»] / Оксана Луцишина // Дзеркало тижня. – 2008. – 19-25 квіт. (№ 15). – С. 19.*
42. Луцишина О. Проза, таки проза: роман Василя Махна «Вічний

- календар» [Електронний ресурс] / Оксана Луцишина // ЛітАкцент : [сайт]. – URL: <http://litakcent.com/2020/07/06/proza-taki-proza-roman-vasilya-mahna-vichniy-kalendar/>
43. Луцишина О. П. Семантична структура гіперболічних одиниць (на матеріалі української та англійської мов) / О. П. Луцишина // Вісн. Львів. ун-ту. Серія: Інозем. мови. – 2002. – Вип. 10. – С. 73-81. – Бібліогр.: 15 назв.
44. Луцишина О. Сім новел і весло / Оксана Луцишина // Дзеркало тижня. – 2007. – 15-21 груд. (№ 48). – С. 19. – Рец. на кн.: Червоний борщ : зб. новел / Олесь Бережний. – К. : Факт, 2007.*
45. Луцишина О. Homo Suffering [Електронний ресурс] : [про роман Степана Процюка «Під крилами великої Матері»] / Оксана Луцишина // ЛітАкцент : сайт. – URL: <http://litakcent.com/2015/07/14/homo-suffering/>
46. Луцишина О. «Я скінчив свій двобій із сонцем» : поезія, іронія і метафізика [амер. поета] Волеса Стивенса / Оксана Луцишина // Кур'єр Кривбасу. – 2008. – № 226/227. – С. 302-304.*
47. Мельничук А. Що сказано : [роман] / Аскольд Мельничук ; пер. з англ. Олена Фешовець ; [авт. передм. О. Луцишина]. – К. : Комора, 2017. – 204 с.

Оксана Луцишина про життя, творчість, літературу

48. Вольвач П. Оксана Луцишина рік жила в будинку наркоманів [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною] / Павло Вольвач // Gazeta.UA. – Дата публікації: 4.07.2008. – URL: https://gazeta.ua/articles/people-newspaper/_okzana-lucishina-rik-zhila-v-budinku-narkomaniv/237725
49. Грицюк Л. Інтерв'ю з перекладачем: 50. Оксана Луцишина [Електронний ресурс] / Лев Грицюк // WhyTranslator : блог. – Дата публікації: 17.08.2016. – URL: <http://levhrytskyuk.blogspot.com/2016/08/50.html>
50. Ківа І. Дихати в унісон із диханням вірша [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Ія Ківа] // День : [електрон. версія]. – 2018. – 27 лип. – URL:

<https://day.kyiv.ua/uk/article/ukrayinci-chytayte/dyhaty-v-unison-iz-dyhannyam-virsha>

51. Когутич Т. Оксана Луцишина, письменниця, лауреатка Шевченківської премії з літератури [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Тетяна Когутич] // Укрінформ : [сайт]. – Дата публікації: 18.03.2021. – URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-culture/3209944-oksana-lucisina-pismennica-laureatka-sevcenkivskoi-premii-z-literaturi.html>
52. Луцишина О. «Американську молодь цікавить наш регіон, бо вони раптом збагнули, що він існує» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Олена Гутик] // Високий Замок : [електрон. версія]. – 2016. – 17 січ. – URL: <https://wz.lviv.ua/interview/156223-oksana-lutsyshyna-amerykansku-molod-tsikavyt-nash-rehion-bo-vony-raptom-zbahnyly-shcho-vin-isnuie>
53. Луцишина О. Гендер до Америки доведе / інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Олександр Гаврош] // Україна молода. – 2008. – 28 лют. (№ 40).*
54. Луцишина О. «Говорити про вплив на мене Оксани Забужко найлегше...» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / розмову вела Людмила Таран] // ЛітАкцент : [сайт]. – Дата публікації: 8.09.2008. – URL: <http://litakcent.com/2008/09/08/oksana-lucyshyna-hovoryty-pro-vplyv-na-mene-oksany-zabuzhko-najlehshe/>
55. Луцишина О. «Головне – не табувати для себе ніяких тем і говорити правду» [Електронний ресурс] : [розмова з Оксаною Луцишиною] // Укр. журн. – 2008. – № 10. – С. 46-49. – URL: http://ukrzurnal.eu/pdf/uz_2008_10.pdf
56. Луцишина О. Дихати в унісон із диханням вірша : [Оксана Луцишина про свою нову збірку «Вірші Феліцити», руйнування стереотипів та поезію як чернечу келію] / спілкувалася І. Ківа] // День. – 2018. – 27-28 лип. (№ 132/133). – С. 31.*
57. Луцишина О. Для написання твору спілкувалася з учасниками «Революції на граніті», це було безцінно [Електронний ресурс] : [Оксана Луцишина про роман «Іван і Феба» / бесіду вела Олена

- Гусейнова] // UA: українське радіо. – Дата запису: 26.09.2019. – URL: <https://cutt.ly/3zRnuOQ>
58. Луцишина О. «Жінки для мене – це не просто подруги, а велика сім'я» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Ірина Славінська] // Повага. Кампанія проти сексизму. – Дата публікації: 13.01.2021. – URL: <https://longread.povaha.org.ua/oksana-lutsyshyna-zhinky-dlya-mene-tse-ne-prosto-podrugy-a-velyka-sim-ya/>
59. Луцишина О. Жінок не вчили любові до себе, і досі не вчать достатньо : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / записав Сергій Осока] // Слово Просвіти. – 2016. – 14-20 лип. (№ 28). – С. 14.*
60. Луцишина О. «Зло – це спершу дрібні речі, як сімейні сварки» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Ольга Радомська] // BBC Україна : [сайт]. – Дата публікації: 8.12.2016. – URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-38235865>
61. Луцишина О. «Не треба старатися бути поетом, бо ти або ним будеш, або ні» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Юлія Бережко-Камінська ; підгот. Віра Середа] // Національна спілка письменників України : сайт. – Дата публікації: 3.02.2021. – URL: <https://nspu.com.ua/novini/oksana-lucishina-ne-treba-staratisya-buti-poetom-bo-ti-abo-nim-budesh-abo-ni/>
62. Луцишина О. «Писати про себе без любові до себе – неможливо» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Ірина Сажинська] // Р. І. Д. Слова, що ринуть крізь віки : блог. – Дата публікації: 29.10.2018. – URL: <http://rid.ck.ua/posts/17>
63. Луцишина О. «Письменники повинні жити довго» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Олена Гусейнова] // LB.ua. – Дата публікації: 16.10.2020. – URL: https://rus.lb.ua/culture/2020/10/16/468201_oksana_lutsishina_pismenniki.html
64. Луцишина О. «Проза – це "тілесна річ"» : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / спілкувалася Юлія Бережко-Камінська ; підгот. Віра Середа] // Літ. Україна. – 2021. – 13 лют. (№ 3). – С. 7.

65. Луцишина О. «У нас вся історія існує на рівні абстрактних фраз» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною] // Yakaboo : книжк. блог. – Дата публікації: 7.10.2019. – URL: <https://blog.yakaboo.ua/lucishin/>
66. Луцишина О. Ще нема мови, яка могла б написати про нетоксичні стосунки [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / підгот. Анастасія Багаліка] // WoMo : [сайт]. – URL: <https://womo.ua/pismennitsya-oksana-lutsishina-shhe-nema-movi-yaka-mogla-b-napisati-netoksichni-stosunki/>
67. Луцишина О. «Я не можу дихати»: Деякі зауваги до протестів у США [Електронний ресурс] / Оксана Луцишина // Korydor. Журнал про сучасну культуру. – Дата публікації: 12.06.2020. – URL: <http://www.korydor.in.ua/ua/stories/ia-ne-mozhu-dykhaty-deiaki-zauvahu-do-protestiv-u-ssha.html>
68. Луцишина О. Я писала про жінку, яка все робить правильно, а всередині вмирає від болю [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Ірина Славинська] // Закарпаття онлайн beta : [сайт]. – Дата публікації: 18.01.2016. – URL: <https://zakarpattia.net.ua/News/150606-Oksana-Lutsyshyna-IA-pysala-pro-zhinku-iaka-vse-robyt-pravylna-a-vseredyni-vmyraie-vid-boliu>
69. Луцишина О. «Як вони не бачать, що це дійсно цікаво» [Електронний ресурс] : [велике інтерв'ю з Оксаною Луцишиною / провела Олена Гусейнова] // Суспільне. Культура : [сайт]. – Дата публікації: 13.03.2021. – URL: <https://suspilne.media/113177-ak-voni-ne-bacat-so-ce-dijsno-cikavo-velike-intervu-z-pismenniceu-oksanou-lucisinou/>
70. Станіслав Асеев, Оксана Луцишина, Валентин Васянович та Юрій Макаров про Шевченківську премію-2021 [Електронний ресурс] / ведучий Василь Шандро // UA: українське радіо. – Дата запису: 16.03.2021. – URL: <http://www.nrcu.gov.ua/news.html?newsID=95358>
71. «Шевченко завжди був частиною мого життя». Луцишина про нагородження Шевченківською премією [Електронний ресурс] / підгот.: Євгеній Морі, Василь Шандро // Суспільне. Культура. – Дата виходу: 10.03.2021. – URL: <https://cutt.ly/Kx0EkMr>

Література про творчість Оксани Луцишиної

72. Названо переможців фінального туру конкурсу [на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка 2021 року] [Електронний ресурс] : [серед інших Оксана Луцишина за роман «Іван і Феба»] // Комітет з Національної премії імені Тараса Шевченка : офіц. веб-сайт. – URL: <http://www.knpu.gov.ua/>
73. Барабаш М. Поезія на межі мовчання і слухання : [про збірки віршів Оксани Луцишиної «Я слухаю пісню Америки» та Мар'яни Савки «Тінь риби»] / Мар'яна Барабаш // Кур'єр Кривбасу. – 2015. – № 308/310. – С. 277-287.*
74. Божик М. «Іван і Феба»: історії про маленькі революції [Електронний ресурс] : [про роман Оксани Луцишиної] / Марта Божик // Видавництво Старого Лева : сайт. – Дата публікації: 1.10.2019. – URL: <https://starylev.com.ua/club/article/ivan-i-feba-istoriyi-pro-malenki-revoluyuciyi>
75. Бокшань Г. І. Архетип дикої жінки в романі Оксани Луцишиної «Любовне життя» [Електронний ресурс] // Фрізманівські читання: науково-методична спадщина, продовження традицій : програма і тези доп. Всеукр. наук.-метод. конф. (24 верес. 2020 р.). – Харків : ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2020. – С. 29-30. – URL: <https://cutt.ly/FzIFx1h>
76. Весельська Г. С. Нові явища у функціонуванні сурядних сполучників в українській мові кінця ХХ-початку ХХІ ст. [Електронний ресурс] : [монографія : у т. ч. на прикладі новел Оксани Луцишиної із збірки «Не червоніючи»] / Г. С. Весельська. – Житомир : Вид-во ЖДУ, 2014. – 159 с. – URL: http://eprints.zu.edu.ua/15555/1/Text_monografiyi.pdf
77. Галета О. І. Українська література inside/out: від вигнання до транскультурності [Електронний ресурс] : [здається творчість Оксани Луцишиної] // Сучасні літературознавчі студії. – 2018. – Вип. 15. – С. 58-62. – URL: <https://cutt.ly/azIHRpu>
78. Галета О. Незнайоме тіло сучасної української прози: жіноча література від Василя Габора [Електронний ресурс] : [у т. ч. творчість Оксани Луцишиної] // Парадигма : зб. наук. пр. – Львів,

2011. – С. 234-266. – URL: http://www.inst-ukr.lviv.ua/files/22/Galeta_Paradyhma-6.pdf
79. Дячишин Б. Мистецтво любити – рідкісний дар : [про новелу «Анатомія огиди» Оксани Луцишиної] / Б. Дячишин // Культура і життя. – 2020. – 4 груд. (№ 23). – С. 15.
80. Здражко А. Відтворення комічного у перекладі дитячої літератури (на матеріалі оповідання Енді Стентона «Ви поганець, пане Гам!») [Електронний ресурс] : [пер. з англ. О. Стадник та О. Луцишина] // Наук. вісн. Херсон. держ. ун-ту. Серія: Лінгвістика. – 2011. – Вип. 14. – С. 222-225. – URL: <https://cutt.ly/OxOm4qz>
81. Ісаєнко К. П. Зміни жанрових дефініцій і меж у сучасному літературному просторі (теоретичний аспект) [Електронний ресурс] : [у т. ч. згадується творчість Оксани Луцишиної] // Література та культура Полісся. Серія: Філол. науки. – 2016. – Вип. 82. – С. 191-196. – URL: <https://cutt.ly/XzID1ab>
82. Капшук Ж. Склянка запашної поезії [Електронний ресурс] / Жанна Капшук // Друг читача : [сайт]. – Дата публікації: 3.12.2010. – Рец. на кн.: Я слухаю пісню Америки / Оксана Луцишина. – Львів: Вид-во Старого Лева, 2010. – 80 с. – URL: https://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/7063/
83. Кицан О. Опозиція своє/чуже в сучасній українській літературі зарубіжжя [Електронний ресурс] : [у т. ч. на прикладі творчості Оксани Луцишиної] / Олена Кицан // Вісн. Львів. ун-ту. Серія філол. – 2014. – Вип. 60, ч. 1. – С. 139-146. – URL: <https://cutt.ly/4zIDlco>
84. Коврей В. «Любовне життя»: по той бік не зрозуміло чого [Електронний ресурс] : [про одноймен. роман Оксани Луцишиної] / Віктор Коврей // Видавництво Старого Лева : [сайт]. – Дата публікації: 16.03.2016 – URL: <https://starylev.com.ua/club/article/lyubovne-zhyttya-po-toy-bik-ne-zrozumilo-chogo>.
85. Котик І. Урок ресентименту від Оксани Луцишиної [Електронний ресурс] / Ігор Котик // Національна спілка письменників України : [сайт]. – Дата публікації: 19.10.2020. – Рец. на кн. : Іван і Феба : роман / Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2019. –

- 386, [2] с. – URL: <https://nspu.com.ua/novini/igor-kotik-urok-resentimentu-vid-oksani-lucishinoi/>
86. Котик І. Чого хоче жінка // Критика прози : [статті та есеї] / [В. Неборак та ін.]. – [К.] : Грані-Т, [2011]. – С. 160-164.*
87. Коцарев О. Американське «Зів'яле листя» Оксани Луцишиної [Електронний ресурс] / Олег Коцарев // Буквоїд : [сайт]. – Дата публікації: 4.05.2011. – Рец. на кн.: Я слухаю пісню Америки / Оксана Луцишина. – Львів: Вид-во Старого Лева, 2010. – 80 с. – URL: <http://bukvoid.com.ua/digest/2011/05/04/104514.html>
88. Коцарев О. [Рецензія] // Критика. – 2016. – № 1/2. – С. 30. – Рец. на кн.: Любовне життя / Оксана Луцишина. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2015.*
89. Лавреати Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих з літератури 2010 року [Електронний ресурс] : [серед інших Оксана Луцишина] // Наукове Товариство ім. Шевченка : [сайт]. – URL: http://shevchenko.org/past_event/10-8/
90. Левицька В. Спроба не почервоніти... [Електронний ресурс] / Віта Левицька // Друг читача : [сайт]. – Дата публікації: 3.02.2008. – Рец. на кн.: Не червоніючи : новели / Оксана Луцишина. – К.: Факт, 2007. – 120 с. – URL: https://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/149/
91. Левченко Г. Танатичний код любовного дискурсу в романі Оксани Луцишиної «Любовне життя» [Електронний ресурс] // Наук. вісн. Миколаїв. нац. ун-ту ім. В. О. Сухомлинського. Філол. науки (літературознавство). – 2017. – Вип. 2 (20). – С. 130-135. – URL: <https://cutt.ly/bxbhEcS>
92. Ликович І. Анатомія огиди. Спроба психоаналізу / І. Ликович // Київська Русь. – 2007. – № 10. – С. 218-220. – Рец. на кн.: Не червоніючи : збірка новел / Оксана Луцишина. – К.: Факт, 2007. – 120 с.
93. Луцишина Оксана Петрівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : сайт. – URL: <https://cutt.ly/3zW0WsE>
94. Луцишина-Кішко Оксана Петрівна // Енциклопедія Сучасної України / голов. редкол.: І. М. Дзюба (співголова) [та ін.]. – К. : [Ін-т енциклопед. дослідж. НАН України], 2017. – Т. 18: Лт-Малицький.

– С. 151.*

95. Махно В. Кожен поет мусить мати свою Америку [Електронний ресурс] / Василь Махно // ЛітАкцент : [сайт]. – Дата публікації: 6.12.2011. – Рец. на кн.: Я слухаю пісню Америки / Оксана Луцишина. – Львів: Вид-во Старого Лева, 2010. – 80 с. – URL: <http://litakcent.com/2011/12/06/kozhen-poet-musyit-maty-svoju-ameryku/>
96. Неборак В. Вірші про джонні Оксани Луцишиної [Електронний ресурс] : [про збірку Оксани Луцишиної «Я слухаю пісню Америки»] / Віктор Неборак // Молодий буковинець : [сайт]. – URL: <https://molbuk.ua/vnomer/kultura/42957-vrsh-pro-dzhonn-oksani-lucishinoyi.html>
97. Оксана Луцишина – переможниця Премії міста літератури ЮНЕСКО [Електронний ресурс] // Видавництво Старого Лева : сайт. – Дата публікації: 8.10.2020. – URL: <https://cutt.ly/3x0W5Rk>
98. Оксана Луцишина : [біогр. відомості] // Незнайома. Антологія української «жіночої» прози та есеїстики другої пол. XX - поч. XXI ст. / автор. проект В. Ґабора. – Львів : Піраміда, 2005. – С. 268-269.*
99. Оксана Луцишина : [короткі відомості] // Сучасні письменники України : біобібліограф. довідник / Нац. спілка письменників України, Київ. обл. творче об-ня «Культура» ; [упоряд. А. Гай]. – уточн. і допов. – Біла Церква : Буква, 2012. – С. 268.*
100. Петрашук М. «Любовне життя» Оксани Луцишиної: гай-гай, бідна Йора [Електронний ресурс] / Микола Петрашук // Друг читача : [сайт]. – Дата публікації: 6.06.2016. – Режим доступу: https://vsiknygy.net.ua/shcho_rochytaty/45137/
101. Письменники Срібної Землі : до 60-річчя Закарпатської організації Національної спілки письменників України : [містить відомості про Оксану Луцишину] / упоряд. П. М. Ходанич. – Ужгород : Ужгород. міська друкарня, 2006. – 672 с.
102. Рябухіна Ю. «Іван і Феба». Любов, якої не було [Електронний ресурс] / Юлія Рябухіна // ЛітАкцент : [сайт]. – URL: <http://litakcent.com/2020/01/23/ivan-i-feba-lyubov-yakoyi-ne-bulo/>
103. Стех Марко Роберт. Оксана Луцишина між двома світами

- [Електронний ресурс] : [про збірку Оксани Луцишиної «Не червоніючи»] / Марко Роберт Стех // Укр. журн. – 2010. – № 1 (53). – С. 52. – URL: <http://ukrzurnal.eu/ukr.archive.html/851/>
104. Таран Л. Історія вмирання й воскресіння : [про зб. поезій Оксани Луцишиної «Я слухаю пісню Америки»] / Людмила Таран // День. – 2010. – 18 листоп. (№ 211). – С. 8.*
105. Улюра Г. «Іван і Феба»: Сховався, називається [Електронний ресурс] / Ганна Улюра // Видавництво Старого Лева : [сайт]. – Дата публікації: 24.10.2019. – URL: <https://cutt.ly/sx0W1BY>
106. Уродженка Ужгорода Оксана Луцишина стала лауреаткою Шевченківської премії [Електронний ресурс] // Закарпаття онлайн. beta – Дата публікації: 10.03.2021. – URL: <https://zakarpattia.net.ua/News/210202-Urodzhenka-Uzhhoroda-Oksana-Lutsyshyna-stala-laureatkoiu-Shevchenkivskoi-premii>
107. Фененко О. Усвідомлення ночі // Слово і час. – 1999. – № 4/5. – С. 106-107. – Рец. на кн.: Усвідомлена ніч / Оксана Кішко-Луцишина. – К. : Гранослов, 1997.
108. Челецька М. Жіночий українсько-естонський десант: 7 прелюдій про віру в сучасній поезії : [у т. ч. творчість Оксани Луцишиної] / М. Челецька // Всесвіт. – 2018. – № 11/12. – С. 212-217.*
109. Шаповал К. М. Синоніміка прийменниково-відмінкових форм із загальним значенням місця [Електронний ресурс] / К. М. Шаповал // Наук. часоп. Нац. пед. ун-ту ім. М. П. Драгоманова. Серія 10: Проблеми граматики і лексикології української мови. – 2011. – Вип. 8. – С. 203-208. – URL: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/16347/1/Shapoval.pdf>
110. Щур О. По той бік сексу [Електронний ресурс] / Оксана Щур // ЛітАкцент : [сайт]. – Дата публікації: 13.01.2016. – Рец. на кн.: Любовне життя : роман / Оксана Луцишина. – Львів : ВСЛ, 2015. – URL: <http://litakcent.com/2016/01/13/ljubovne-zhyttja-po-toj-bik-seksu/>

**Попередні видання серії
«Лауреати літературних премій»**

2013

Еліс Манро – лауреатка Нобелівської премії-2013

2014

Мирослав Дочинець – лауреат Шевченківської премії-2014

Патрік Модіано – лауреат Нобелівської премії-2014

2015

Юрій Буряк – лауреат Шевченківської премії-2015

Світлана Алексієвич – лауреатка Нобелівської премії-2015

2016

Боб Ділан – лауреат Нобелівської премії-2016

Охрам Памук – лауреат Нобелівської премії-2006

2017

Іван Малкович – лауреат Шевченківської премії-2017

Кадзуо Ісігуро – лауреат Нобелівської премії-2017

2018

Емма Андіївська – лауреатка Шевченківської премії-2018

Ольга Токарчук – лауреатка Нобелівської премії-2018

2019

Оксана Забужко – лауреатка Шевченківської премії-2019

Петер Гандке – лауреат Нобелівської премії-2019

2020

Тарас Прохасько – лауреат Шевченківської премії-2020

Маріанна Кіяновська – лауреатка Шевченківської премії-2020

Луїза Глюк – лауреатка Нобелівської премії-2020

**Оксана Луцишина – лауреат
Шевченківської премії-2021**

Бібліографічний список

Укладач *М. Маслоva*
Редактор *Т. Пішванова*
Фото: *Валентина Шнайдер*

Наклад 10 прим.
Віддруковано у Запорізькій ОУНБ
просп. Соборний, 142, Запоріжжя, 69095

Відділ наукової інформації та бібліографії
Телефон: 787-53-57
Ел. пошта: bibliograf.zounb@gmail.com, bibliograf@zounb.zp.ua

**ЗАПОРІЖЖЯ
ПР. СОБОРНИЙ, 142
061 787 53 57**

**BIBLIOGRAF.ZOUNB@UKR.NET
BIBLIOGRAF@ZOUNB.ZP.UA**

**FACEBOOK.COM/BIBLIOGRAF.ZOUNB
YOUTUBE.COM/BIBLIOGRZOUNB**

ZOUNB.ZP.UA